

A Rozsnyay emlékversenyekről

Jótétként könyvelem el, hogy jelen lehettem Gyulán az idei, 20. jubileumi Rozsnyay Mátyás-emlékversenyen (továbbiakban: verseny). Az utóbbi időben a „Gyógyszerészet” oldalain az ún. híranyag aktualitásának elhalványuló jeleivel találkozhattunk. Ezúttal talán kivételt képezhet ez a néhány sorom, mely — tekintettel rövidségére és az élénk benyomások valóságízére — belátható időn belül nyilvánosságot kaphat.

Előjáróban minden elismerés is kevés a verseny alapvető és tiszteletre méltó célkitűzésének méltánylásáról szólva, mely igyekszik teret nyitni a jövő zálogát jelentő fiatalok számára. Minden elismerés továbbá a rendezőség kifogástalan munkájáért, a program pontos lebonyolításáért és a gördülékenységért. Minden gyógyszerész nevében hálás köszönet ezért a közreműködőknek. A sikert támogatta a tavasz minden pompáját kibontakoztató természet, a gyulai környezet és az a kiváló időjárás, melyek együttesen, hosszú időre emlékeztetést teszik az idei versenyt.

Minden versenynek, így ennek is, elsőrendű célja a szakmai-emberi nevelőhatás, melynek egyik mozzanata és eszköze az az esemény, amikor a versenyző kiállva, bátorkodik magát a nyilvános bírálóknak kitenni. Az elhangzott bírálat további ambícióknak lehet felkeltője. Nyilvánvaló, hogy a bírálat létrejötte megfelelő szakembertestület működtetését jelenti. Ezen a téren is most vizsgázott az új alapszabályzat. Ez némi gondot támaszt és a jobb keresésében talán nem árt az észrevételnek utat biztosítani.

Az objektív valóság megtalálása csak megközelítés lehet; olyan bírálat nincs, mellyel minden versenyző, illetve jelenlevő egyetértene. A jobbra azonban törekedni kell. Ami javításra szorul, azt kár eltakarni, hiszen a nagy ambícióval, lelkesen felkészülő előadói gárda számára pedagógiai okokból is a sikerélmény jó szájízének előmozdítása nem elhanyagolható szempont. A sikerélmény egyik eredendő forrása a bírálat elismertetése az érintettel.

Az értékelés nehéz volta lényegében abban a tényben jelentkezik, hogy a gyógyszerészet hatágzata jelen van (mert nem is lehetne másként!) és a bírálóknak is ennek megfelelően kell működni. Közismert, hogy a verseny előadásainak létszámalapú megoszlása a mérleg karját erősen a technológia és szervezésügy felé húzza, ami valóságban tömegként, de nem az egyenrangúság igényével jelentkező fajsúlyként működik. A legnehezebb feladatnak látszik ezt az ellentmondást feloldani, mert nem biztosított a megfelelő apparátus egyenlő súlya. Jelentős különbségek látnak napvilágot akkor, amikor „X” előadást olyan tesztet fajsúlyoz, melynek tagjai legalább 2/3-os többségben „belülről” látják a problémát — szemben azzal az esettel, amikor a jelenlevő pontozók

csupán elenyésző hányada bír a szóban forgó szakág „belső” szemléletével, de jogánál fogva minden bíráló fajsúlyoz. Ez a gyakorlat nem közelítheti meg a szakágazatok közötti egyenlőség igényét.

Az előadások kétoldalú (formai, tartalmi) mérlegelési lehetőségéről szólva, a formai bírálatban vitán felül áll minden bíráló illetékessége; ez az érdemi jog távolról sem elhanyagolható.

Ne gondoljunk másra, mint az írott szöveghez görcsösen tapadó előadóra, aki a párhuzamosan vetített szemléltető anyagra csak félve pillantott, nehogy elvéte az éppen olvasott sort. Vagy a szép szövegkiejtéssel, jól hangsúlyozott beszéddel, ábramagyarázattal előadott, kifogástalanul memorizált szövegre. Ezek megítélésében minden bíráló egyenrangú és súlyú lehetett. Nem így a tartalmi oldal, ahol a bírálók személyenkénti illetékessége feltétlenül kiegyensúlyozatlan volt.

Ezeket a gondolatokat papírra vetve, még nem tettem említést a verseny olyan értelemben nyitott és nyílt jellegére, mely ismeretkörében állandóan újabb anyaggal bővül. Ez a tény következményként jelentkezik és ennek biztosítása tovább mélyíti a szakágazatok számára a felelősséget. Amikor 20 év előtt pl. megjelentek azok a módszerek, melyek az adszorpció és oldékonyság együttes felhasználásával, ill. kombinációjával — a kromatográfiával — sikeresen oldottak meg feladatokat, különösen a kémikusok oldaláról idegenkedés volt tapasztalható a módszerrel szemben. Ez a magatartás a múlté, a módszer univerzális hasznossága egyértelmű. Ezúttal úgy tűnik, hogy hasonló jelenséggel találkozhattunk, amikor sor került a számítástechnika elvi, ill. gyakorlati alkalmazására. Az ilyen jellegű előadások fajsúlyozásához éppen olyan speciális ismeretek szükségesek, mint bármely más, új módszer esetében. A számítástechnikával kapcsolatos ismerethiány ezúttal tapasztalható volt. Nyilvánvaló, hogy ez a munkamódszer területünkön is terjedni fog, mert miért maradna le a gyógyszerészet a világtrendtől?

Elnézést kérek az olvasótól fogalmazásom helyenkénti „sarkított” jellegéért. Amikor legjobb tudásom szerint a szakágazatok objektív mérlegelését a verseny legkeményebb pontjának jelentem ki, úgy vélem, hogy a lényegét illetően, a lezajlottnál lehetséges a valóság jobb megközelítése is. Ez azonban sohasem fogja a „tökéletest” elérni! Mindenesetre a vélemények kicserélése és a tárgyilagos viták csak tisztítják a fogalmakat. Soraimat ez a gondolat vezette. Talán a jövő gyakorlata nem tagadja meg a nemesen törekvő fiatalok számára az észlelt fogyatékoság csökkentését.

Dr. Háznagy András